



VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Discurs del Rector de la Universitat de
València en l'Acte Acadèmic de Lliurament
de la Medalla de la Universitat al
Sr. Vicent Pascual i Granell

València, 20 de gener de 2017

Senyores i senyors,

Benvingudes i benvinguts a aquest històric edifici de la Universitat de València, La Nau, ‘casa d’estudis’, ‘sapientia aedificavit’, erigida pels Jurats de la Ciutat de València com a Estudi General per que, i cite textualment les ‘ordinacions’ de 1499, ‘los fills de la present ciutat e regne com estranys de altres regnes e províncies puxen estudiar, hoyr e aprofitar en la present ciutat’.

Al llarg de més de cinc segles, a aquestes aules s’ha impartit docència, en llatí, en valencià, en castellà. La Universitat, com a institució inserida en la ciutat, com a part inextricable de la seua societat, ha viscut, també, l’evolució dels temps i de les circumstàncies històriques, tractant de posar en valor la ciència i el coneixement, impulsant el desenvolupament cultural, econòmic i social de la seua terra, i també patint i experimentant en la seua dimensió institucional i en el cas de persones en particular, la foscor dels temps passats de repressió i imposició.

Temps foscos i no tan llunyans als quals la professora honorària Maria Conca ha fet esment en la seua esplèndida *laudatio* en relació als primers anys de vida del nostre hui distingit senyor Vicent Pascual.

Emprant paraules del distingit cantautor Medalla de la nostra Universitat, uns temps en què ‘a escola et robaven la memòria, feien

mentida del present'. La Universitat de València contribueix des de la seua acció cultural, a la recuperació de la memòria, per evitar la triple mort que suposa als qui no són ja presents, haver estat silenciats i, finalment, oblidats.

Segueixen les paraules de la cançó recordant que a escola no s'aprenia 'el nom dels arbres del teu paisatge, ni el nom de les flors que veies, ni el nom dels ocells del teu món, ni la teua pròpia llengua'.

Com ha dit la doctora Conca, Vicent Pascual 'va aprendre a llegir en una llengua que no va parlar fins als 8 ó 9 perquè al carrer es parlava en valencià, i la seua cognició es va fonamentar en l'observació de la vida real, el contacte amb la natura, i la disciplina en el treball'.

Vull aprofitar aquest moment per reconèixer i agrair el treball de la doctora Maria Conca. La seua *laudatio* ens ha il·lustrat sobre la trajectòria del senyor Vicent Pascual i els destacats serveis prestats al nostre país, mèrits que l'han fet valedor de la distinció que hui la Universitat li lliura: la Medalla de la Universitat de València, màxim guardó concedit pel Consell de Govern de la Universitat a proposta del seu Departament de Filologia Catalana, amb el suport de la Junta de Centre de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació.

Però també, en el seu repàs biogràfic, la professora Conca ens ha conduït al passat per portar-nos al present, i en eixe viatge de la memòria ens ha donat la resposta a la pregunta que es feia l'esmentat cantautor a primers dels anys huitanta: 'qui portarà la pluja a escola?'.

L'esforç i la voluntat de superació personal i de compromís social va fer que un jove Vicent Pascual, estudiant per lliure, cursara els estudis de Magisteri a València i obtingués el seu primer destí, com a mestre, a Torrent, a l'Horta Sud de València, a Algemesí, la ribera Alta, i de retorn a Tavernes de la Valldigna, a la comarca de La Safor, a la, diguem-ne, mítica terra de La Valldigna on el 1298 Jaume II va erigir el monestir de Santa Maria de la Valldigna, en l'aleshores terres de l'Alfandech.

En eixe territori ben conegut per ell, Vicent Pascual va situar l'inici de la trama d'una de les seues novel·les en un context singular de la nostra història: la signatura del Decret d'expulsió dels moriscos.

'Una llantia d'oli il·luminava pobrament l'estança. Al voltant d'una taula de fusta, feta malbé per l'ús, seien cinc hòmens amb rostre preocupat i gestos nerviosos'.

Comença així 'El Guardià de l'Anell', novel·la d'aventures publicada en 1984 que ha esdevingut un clàssic de la narrativa valenciana per a joves.

Per aquells temps, com ha assenyalat en la seua intervenció el senyor Vicent Pascual, 'la nova administració educativa havia introduït el valencià en totes les etapes i nivells no universitaris'. A eixa Conselleria d'Educació que tractava de desplegar l'ensenyament del valencià, de portar 'la pluja a escola', es va unir Vicent Pascual per ser un pioner en la recuperació de la nostra llengua, el valencià, i el seu aprenentatge formal en el sistema educatiu.

La Universitat de València, lliurant-vos hui la seua Medalla, us reconeix el vostre esforç, compromís i dedicació en la recuperació del valencià a l'escola i en el reconeixement social i acadèmic de la nostra llengua.

Esmement, literalment, el document de defensa de la vostra proposta, on s'assenyala que la vostra 'gran vocació docent, [...] coneixement de llengües [...] i [...] indubtable estima cap a la llengua que ens és pròpia [...]’ us 'han convertit, des de la dècada del 70 del segle passat, en un referent quan es parla de la recuperació del valencià en l'escola'.

Però no podem deixar de banda el treball intens i molt més recent, en l'àmbit del plurilingüisme que ha desenvolupat, i en el qual continua treballant Vicent Pascual. Perquè vivim en un món creixentment complex i interconnectat, immersos en una societat del coneixement a la qual la Universitat de València contribueix aportant el saber acumulat al llarg dels temps i generat en les seues múltiples branques d'activitat que abasten tots els sabers. Un món en el qual la Universitat de València projecta la identitat valenciana com a institució que compta amb més de 1.000 convenis i acords de col·laboració i intercanvi amb universitats de tots els continents, sense excepció, que ens converteixen en una institució de referència internacional, posicionada en els rànquings més prestigiosos, segona universitat d'Europa en recepció d'estudiants Erasmus, una de les sis primeres d'Europa en enviament d'estudiants a altres destinacions d'Europa i de tot el món, amb lligams estables amb universitats prestigioses com Harvard i Berkeley, i que, alhora, està present a tot el territori valencià, en totes les comarques de València, amb programes que pretenen

apropar la ciència i el coneixement, la nostra cultura i els sabers, a totes les persones, de totes les edats.

El futur ha estat sempre incert, més encara en els temps presents que vivim. Però també és cert que de nosaltres depèn construir un futur millor. Contribuir a fer realitat una societat millor formada i informada, més justa i solidària. Somniar un futur millor no és més que el que han estat fent al llarg dels temps persones lluitadores i compromeses a les quals la Universitat de València reconeix la seua trajectòria. Vicent Pascual n'és una d'elles, i hui, totes i tots, reconeixem el seu treball amb aquesta distinció. Continuem somniant, també, com ho feren els Jurats de València, els que cercaven crear una societat millor i més pròspera, basant-se en el coneixement aportat pel seu Estudi General.

Moltes gràcies i molt bon dia a totes i tots.



VNIVERSITAT DE VALÈNCIA